

[Finansministeren.]

mindst af en politiker, der selv er økonom — at tale om drømmerier i denne forbindelse.

Jeg skal iøvrigt undlade at komme ind på økonomiske udredninger i forbindelse med disse forslag. Disse økonomiske udredninger og overvejelser er jo også i det forslag til en dagsorden, der foreligger ved siden af de konservatives, henvist til den snart kommende debat om vareforsyningsloven, og hertil kommer, at det kun er 14 dage siden vi drøftede de store økonomiske problemer i forbindelse med skattelovforslagene. Da sagde det ærede medlem hr. Aksel Møller — som jeg opfattede det — truende, at postbudet altid ringer 2 gange, og at han altså nu ringede for første gang. I går var det så det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, der var blevet sat til at passe klokkespillet eller — for at blive i det ærede medlem hr. Aksel Møllers billede — var det postbud, der ringede for anden gang. Jeg var — det må man tilgive mig — lidt i tvivl om, hvorvidt det var hos regeringen, det ærede medlem ringede på, eller om det ikke snarere var døren ind til partiet venstre, det ærede medlem interesserede sig stærkest for. Såvidt jeg kan se, ligger situationen imidlertid nu således, at det ærede postbud godt kan tage gårdsdagens post med hjem igen. Uddelingen var temmelig sjusket forberedt. Adressaten synes at have ladet brevet påføre udskriften: Modtagelse nægtet. Og det er jo et spørgsmål, hvor mange dage i træk man kan forsvare at lade et postbud komme farende med den samme forsendelse uden mulighed for at få den afleveret.

Den højtærede handelsminister vil iøvrigt, såvidt jeg har forstået, gøre nogle bemærkninger i anledning af de udtalelser, der er fremsat om vor handelspolitik og liberaliseringen, så disse felter skal jeg ikke beskæftige mig med.

Jeg talker de ærede ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): De faldne udtalelser under denne debat giver i og for sig ikke mig anledning til mange bemærkninger. Egentlig er der ikke fremkommet så forfærdelig meget nyt under debatten, og de vigtigste af de problemer, der har været rejst, er nu besvaret af mine to højtærede kolleger, udenrigsministeren og finansministeren. Endelig skal jeg, som finansministeren sagde, på tirsdag have den ære at fremsætte vareforsyningslovforslaget for det høje ting, og i den forbindelse vil jeg som sædvanlig

i min fremsættelsestale forsøge at give en oversigt over den økonomiske situation, som vil rumme regeringens syn på de problemer, der iøvrigt er rejst her.

Jeg kunne dog have lyst til at understrege een ting, og det er, at uanset de betragtninger, de forskellige ærede ordførere har fremført fra denne talerstol, er det dog ikke lykkedes at afsvække det indtryk, som betalingsbalance og nationalbudget har fremkaldt hos os: indtrykket af, at vi efter 2 års fremskridt i dansk økonomi står overfor en periode med økonomisk gråvej — en alvorlig situation, en situation, som især på det valutamæssige område er alvorlig. Så længe denne vurdering står fast, må den konklusion, der kan drages, vel også stå fast, nemlig, at vi ved ethvert skridt, vi i den nærmeste fremtid gør i den økonomiske politik, må tage nøje vare på, hvordan dette skridt vil virke på valutastillingen. Enhver handling, der medfører yderligere risiko for belastning af den ømfindtlige valutastilling, må i stigende grad være betænkelig. Jeg tror, at denne konklusion uanfægtet står fast, også efter den debat, der har fundet sted her.

Det, der så stod tilbage som et af debattens hovedemner, var, hvordan denne vurdering af valutasituationen og denne konklusion med hensyn til vor økonomiske politik skulle virke overfor vor holdning til en videregående liberalisering.

Nu kan det jo skønnes, at et stort flertal af det høje tings medlemmer er af den opfattelse, at vi skal udskyde debatten om disse problemer til behandlingen af vareforsyningslovforslaget. Det synes jeg er yderst fornuftigt, og jeg skal ikke imod tingets flertal ønske at tage en debat om disse problemer op.

Der er dog 3 ting, jeg kunne have lyst til at sige. For det første ved vi, at yderligere liberalisering i alt væsentligt kun vil føre over indførsel. En fortsat liberalisering vil kun i meget ringe omfang kunne føre over eksport. Heraf kan man jo komme til det resultat, at fortsat liberalisering må belaste Danmarks valutastilling yderligere. Sund fornuft må da tilsige os, at jo ugunstigere valutastillingen er, des mere forsigtigt må der gås frem med liberaliseringen fremover. Jeg tror ikke, at dette enkle og sunde ræsonnement vil kunne fremkalde nogen dagsorden.

Udover de forøgede betænkeligheder ved en videregående liberalisering, som betalingsbalanceudsigterne fremkalder, er regeringens standpunkt på dette område iøvrigt det samme som hidtil. Vi ønsker —